

mờ đi, và gãy làm nhiều khúc. Gần như văng theo mệnh lệnh thần bí, hần tổng mạnh ga xăng.

Xe hơi đâm nhào vào trụ bê-tông bên đường.

Đầu xe bị bẹp rúm. Tấm kính chắn gió vỡ nát từng mảnh vụn, bay tung tóe khắp đường.

Gã tài xế vận dụng tàn lực để lái xe ra khỏi tư lợ, song định mạng đã an bài, thần chết ác nghiệt đã gọi tên hần.

Lúc sắp chết, hần bỗng có sức mạnh ghé gờm như có thể giắt phăng tay lái. Bộ mặt tròn trịa của hần vấp vào cây sắt tròn của vô-lăng.

Nhưng hần chưa chịu tắt thở hần, tuy mặt mũi dập nát, và ngực rách tan. Trong một phần trăm giây đồng hồ tuyệt vọng, hần bỗng nhớ rõ những chi tiết của cuộc đời với Lisa.

Người hầu gái bật thiệp đã rót rượu vớt kìa mời hần. Vì ham rượu, hần đã bị Lisa đánh lừa.

Hần thấy Lisa quay lưng lại trong khi rót ly thứ nhì. Song hần không để ý. Đến giờ mới biết thì đã muộn, quá muộn. Hần đành nhìn lừa được người nữ tỳ, ngờ đâu hần lại là kẻ bị lừa.

Vỗ quít dây, móng tay nhọn... Hần hét lên tiếng lên cuối cùng để bộc lộ nỗi căm tức vì thua trí đàn bà. Tuy nhiên, tiếng la vĩnh biệt ai oán này không thể bật ra ngoài, vì cưỡng hòng hần bị tiện làm đôi.

Chiếc xe phóng nhanh bị cột xi-măng đầy lộn ngược ba vòng trước khi rớt xuống hố sâu bên đường chổng bốn bánh lên trời.

Trời đã tối hần.

Trên không dường như có tiếng quạ kêu.

Thần chết hẹn giờ

THU Thu đứng khựng, lòng mảy mòi nhú lại.

Người đàn ông ngồi chễm chệ trong ghế riêng của nàng lặng lẽ thở khói thuốc lên trần nhà, dường như không trông thấy nàng, hoặc cố tình không lưu ý.

Tim nàng đập mạnh. Song nàng vẫn đủ tài trấn tĩnh để đối phó với mọi tình thế.

Nghe tiếng giấy, người đàn ông mới ngẩng đầu lên. Thu Thu buột miệng:

— Tôi.

— Phải, người đàn ông ngồi trong ghế của nàng là Tô Tô, « đồng nghiệp » khoa học của nàng. Đáng điệu bình thần hóa ngoạn nghệ của hần chứng tỏ hần muốn lên mặt đàn anh. Nàng không đoán được hần trở về khi nào, song không lẽ hần không biết nàng vừa hạ sát hai mạng người, và giấu xác chết trong phòng tắm.

Tô Tô bung tàn thuốc lá, giọng kiêu căng — đúng như Thu Thu tiên liệu:

— Chị lầm rồi. Tên tôi không phải là Tô Tô.

Thu Thu trở mắt ra vẻ sừng sốt:

— Làm sao được. Mời hòm qua, chị Mimi giới thiệu anh là bác sĩ Tô Tô... À, hay là anh ghét cái biệt hiệu nghịch ngợm ấy. Nếu có thể, xin anh

cho biết tên thật để tôi gọi anh được thân mật hơn.

Tôtô cười, khinh mạn :

— Tôi cũng không phải là bác sĩ.

Thu Thu nhún vai :

— Có lẽ một trong hai chúng ta loạn trí mất rồi. Tôi rất sáng suốt, nên người loạn trí dĩ nhiên là anh. Vì hôm qua chị Mimi đã nói rõ anh là bác sĩ chuyên về vật lý nguyên tử, tốt nghiệp đại học đường Mạc tư khoa, và được giải thưởng Lenin.

Tôtô ném điều thuốc xuống đất :

— Chị không điên, và tôi cũng không điên. Hai chúng ta không phải là người điên, và cũng không được quyền điên trong lúc này. Phải không thưa chị ?

Thu Thu gắt :

— Vậy anh muốn gì, cho biết ?

— Tôi muốn từ phút này chị bỏ cái tên Tôtô khỏi hai và lối bịch kia đi. Dưới gầm trời, thiếu gì tên, chị muốn gọi tôi là Sít ta Lin, Lê nin, Cút Sếp, Tòruman hay Hit-le tùy ý.

— Vâng. Nhưng ít ra anh cũng chọn một cái tên nào đó để tiện xưng hô.

— Hà, hà, trong nhiều năm cọ sát với thần Chết, tôi đã mang hàng chục tên khác nhau. Hiện giờ, sở KGB gọi tôi là Maxim.

— Thú thật, tôi không hiểu.

— Chị làm tôi mất thời giờ nhiều quá. Mà thời giờ lúc này là vàng bạc. Tôi tin là chị đã hiểu. Thái độ của chị đẩy tôi vào hoàn cảnh khó xử.

Thu Thu sáng giọng :

— Tôi không ưa lối nói ồm ồm như vậy. Yêu cầu anh đừng dầy, trả ghế cho tôi làm việc, nếu không..

— Nếu không chị sẽ xô tôi xuống đất..

— Tôi là phụ nữ chân yếu, tay mềm. Và lại, tôi không thích sự đối xử vũ phu. Nếu anh cứng đầu, tôi sẽ mời chị Mimi tới làm chứng trước khi khiêu nại với tướng Luy xốp.

Maxim cười ngặt nghẽo :

— Chị gọi Mimi từ giờ đến mai, hoặc hết thế kỷ 20 này cũng không nghe trả lời. Mimi sẽ không tới, và chẳng bao giờ tới.

Thu Thu bàng hoàng, da mặt hơi tái. Nghĩa là Maxim đã biết Mimi bị hạ thủ. Trong trường hợp Maxim là nhân viên KGB Sở viết...

Maxim ung dung nói tiếp :

— Mimi chẳng bao giờ tới nữa, vì lẽ giản dị, nàng đã chết. Hơn ai hết, chị đã biết Mimi lia trần. Không riêng Mimi, một quân nhân gác bên ngoài cũng bị giết.

— Bị giết !

— Vâng. Bị giết dưới tay chị.

Thu Thu phản đối, với mục đích kéo dài thời giờ :

— Anh không thể kết tội một cách hồ đồ. Dựa vào bằng chứng nào, anh dám dựng đứng tôi là hung thủ ?

Giọng Maxim vẫn đều đều như người tụng kinh :

— Ồ, xin chị đừng bắt tôi phải mở cửa buồng tắm. Tôi đã mục kích từ đầu đến cuối.

Thu Thu lái sang chuyện khác :

— Anh là người đàn ông bất nhã, vào phòng đàn bà không gõ cửa.

Maxim cười ha hả :

— Xin chị tha lỗi. Vì bất nhã nên mới có điểm phúc xem mỹ nhân giảng thể xữ dụng những ngôn tuyệt kỹ của nhu đạo.

Nàng nhìn thẳng vào mặt hắn gằn giọng :

— Cám ơn anh. Tôi muốn anh cho biết lý do của cuộc đối thoại này. Hoặc giả xin anh bắt tôi đem nộp cho thiếu tướng Luy xốp.

Về mặt của Maxim vụt nghiêm nghị :

— Nếu là nhân viên của Luy xốp, tôi đã không mất 10 phút đồng hồ dài giảng đặc đề bầu chuyện chị. Chắc chị đã hiểu thời giờ rất cấp bách, đối phó không kịp sẽ mang lại hậu quả tai hại.

— Vậy anh là ai ?

— Là bạn của chị. Bạn của tổ chức mà chị là một nhân viên gan dạ và tích cực.

— Bây giờ tôi hiểu rồi. Tôi vừa nhận được chỉ thị về anh.

— May quá, chị đã nói rõ điều tôi muốn nói. Thượng cấp cũng ra chỉ thị cho tôi. Tôi đến đây để yên cầu chị hợp tác.

— Trước khi nhận lời tôi cần biết thêm một vài chi tiết. Anh là nhân viên của cơ quan nào ?

— Cơ quan mà chị hợp tác cách đây ba năm.

— MI-6.

— Vâng, MI-6. Gary là thuộc viên của tôi. Tổ chức của chúng tôi ở đây khá đông, toàn là nhân viên MI-6 đeo cấp hiệu KGB và Smerch. Tôi được tin đại tá Sisumang đưa chị vào khu vực Đỏ, dự cuộc thẩm cung Gary.

— Đúng thế.

— Gary khai với Sisumang những gì ?

— Không khai gì hết.

— Chị nên thành thật hơn nữa. Tôi đã biết hết.

— Nếu vậy, anh còn hỏi tôi làm gì nữa ?

— Thật ra, tôi mới biết gần hết. Đêm qua, tôi cử Gary đến gặp chị. Vì Gary quen chị trong thời gian phục vụ cho MI-6 tại Luân đôn. Đáng tiếc là Gary bị bắt. Một người như Gary không bao giờ đầu hàng, nên tuy không dự cuộc thẩm vấn tôi có thể tin chắc là Gary không hé răng nửa lời. Nếu cần, Gary chỉ tâm sự với chị.. Lời trời trần của Gary có tính chất quan trọng, vô cùng quan trọng...

— Tôi đã giải thích rõ ràng mà anh chưa chịu hiểu. Suốt cuộc tra khảo, Sisumang ở lì trong phòng, tôi không thể nào nói chuyện riêng với Gary được.

— Rồi Gary bị đánh chết ?

— Không. Sisumang tiêm huyết thanh sự thật cho Gary. Miễn cưỡng tôi phải tiêm huyết cho Gary chóng chết để khỏi phải chịu cực hình. Gary lịm luôn không tỉnh lại nữa.

— Chị cứ giấu quanh mãi. Cứ mất thời giờ vô ích như thế này không biết đến khuya có thỏa thuận với nhau được không. Tôi xin thành thật với chị: tôi là chỉ huy trưởng tiểu tổ MI-6 ở trung tâm KX. Trong thời gian hoạt động ở đây, chúng tôi đã đoạt được một số tài liệu quan trọng. Những tài liệu này do Gary cất giữ. Vì điều kiện an ninh, ngoài Gary không ai biết.

— Tôi không giấu anh điều gì hết.

— Vậy chị thử nhớ lại xem. Trước khi tắt thở, Gary thốt ra một câu ám ngữ khác thường nào không ?

Thu Thu nhớ rõ mồn một những phút cuối cùng trong đời Gary.

Mặt trắng bệch như tờ giấy, tứ chi hoàn toàn tê liệt mà Gary vẫn rảng thốt ra mấy tiếng la lung :

— 9... si pút, phút...

Có lẽ Maxim giải thích được ám ngữ này. Và có lẽ đó là chìa khóa giúp nàng mở toang màn bí mật. Vì vậy nàng lắc đầu :

— Như tôi đã nói với anh, Gary mê man rồi tắt thở luôn.

Maxim nói :

— Theo lệnh trên, chúng ta cần bắt tay chặt chẽ để hoàn thành công tác càng sớm càng hay. Nếu chị giấu diếm, tôi cũng phăng ra. Tuy nhiên, khi ấy chúng ta không còn là đồng minh thân thiện nữa.

Thu Thu cười khanh khách :

— Anh hăm dọa tôi phải không ?

Maxim đáp :

— Không. Nhưng tôi bắt buộc phải có thái độ cứng rắn nếu chị tiếp tục che đậy sự thật.

Hắn rút trong túi ra khẩu súng mạ kền sáng quắc :

— Vâng, bắt buộc tôi phải dùng vũ khí. Tôi xin phép được tự giới thiệu : tôi là quân quan bắn súng lục. Cách xa 15 thước, viên đạn 9 li của tôi có thể bắn trúng đồng xu.

Maxim quay khẩu Na-găn trên tay, cử chỉ thành thạo và nhanh nhẹn.

Thu Thu chắt lưỡi :

— Có lẽ anh chưa hiểu nhiều về tôi. Không dám giấu anh, tôi cũng là vợ dịch bắt súng lục. Thật ra, tôi chưa đến trình độ cao siêu, song ít nhất có thể bắn giữa tim anh, bất cứ lúc nào.

Da mặt Maxim đang hồng hào bỗng chuyển sang tái nhợt. Hắn mím môi để khỏi bật ra một tiếng thò tục. Thu Thu nhận thấy khẩu súng trong tay hắn bắt đầu rung rung.

Một tiếng động nổi lên. Maxim vội cất khẩu Na-găn vào trong người.

Sisumang xô cửa tiến vào. Gặp Thu Thu, hắn mừng rú :

— Trời ơi, em Susu. Anh tìm em mãi.

Thu Thu không cưỡng lại thái độ thân mật gần như xuồng xả của viên đại tá Lào hiếu sắc. Hắn kéo Thu Thu vào người hôn loạn xạ vào trán, vào má, không dếm xía tới Maxim đang trở mắt kinh ngạc.

Cầm tay Sisumang nàng quay lại, giọng ngọt ngào :

— Đây là bác sĩ Tô-tô. Còn đây là đại tá Sisumang, vị hôn phu của tôi. . .

Mắt Maxim chớp lia lịa. Giàu kinh nghiệm về đàn ông, Thu Thu đã đọc thấy những tia thèm muốn lẫn ghen ghét trong đôi mắt sáng quắc của gã nhân viên MI-6. Hồi nãy, hắn chưa có thời giờ để ý tới nhan sắc khuynh quốc, khuynh thành của nàng. Giờ đây, bông hoa bị người khác chiếm đoạt, hắn đâm ra tức tối. Khuôn mặt trái soan, diêm cái

mũi dọc dừa, bộ ngực tròn trịa, cặp chân dài thon như đôi hời, mời mọc đã làm Maxim hoa mắt.

Giọng khản đặc, hần hỏi lại :

— Đại tá Sisumang là vị hôn phu của chị ?

Nàng gật đầu, vẻ mặt hãnh diện :

— Vâng. Chúng tôi sắp về Ai lao làm lễ cưới.

Thu Thu đã nói bừa. Thật ra Sisumang chỉ mới hứa hôn. Nàng nhắc đến hôn nhân để chứng tỏ cho Maxim biết nàng có thể thoát khỏi Trung tâm KX dễ dàng.

Tuy nhiên, nàng nói một đằng, nghĩ một nẻo. Vì nhiều lý do, nàng chưa thể lập gia đình. Nàng lại không thể yêu Sisumang đâu gã đại tá Lào hội đủ đức tính cần thiết.

Sisumang bắt tay Maxim :

— Susu nói đúng, chúng tôi sắp làm lễ thành hôn. Nếu điều kiện an ninh cho phép, chúng tôi sẽ mời anh qua Vạn tượng.

Rồi quay về Thu Thu :

— Chúng mình đi nhé.

Maxim đứng chôn chân trên đất, miệng hơi mím. Hần bị Sisumang phá đám vào lúc quan trọng nhất. Song hần chỉ có thể lặng thinh nhìn Sisumang quàng lưng nàng, và đi ra ngoài.

Bên ngoài, trời đã tối hần.

Thu Thu áp ngực vào vai Sisumang :

— Chúng mình đi đâu ?

Sisumang đáp :

— Em về nhà anh một lát.

Nàng gật đầu ưng thuận.

10 phút sau, xe hơi chạy vào một tòa nhà sơn trắng, đèn điện sáng trưng. Biệt thự của Sisumang

gồm đầy đủ tiện nghi tân tiến. Hần đóng cửa, xoa hai bàn tay vào nhau :

— Em lạnh không ? Ở đây, ngày thì nóng mà đêm lạnh. Nhiều khi lạnh như xương.

Không chờ nàng đáp, hần mở tủ lấy rượu.

Phòng khách được trang hoàng thích hợp với tuổi trẻ. Giữa nhà, một bộ xa-lông lùn, lợp nhung nhiều màu sắc sỡ. Tường quét vôi vàng và hồng nhạt, phản chiếu màu xanh mát mắt của trần nhà và ánh sáng đèn ống gắn trong góc.

Trên tường rỗng ẻo nhiều bức ảnh phụ nữ khóa thân. Sisumang quả là người hiểu sắc. Tuy nhiên, những người đàn bà trần truồng trên tường đã có cách đứng, ngồi, nằm rất khéo léo, khiến kẻ chiêm ngưỡng phải mên yêu trong sạch, không nảy ra đòi hỏi xác thịt.

Chỉ những tấm ảnh, nàng hỏi hần :

— Anh mua ở đâu nhiều thế ?

Sisumang cười :

— Không, anh chụp đấy.

Thấy nàng kinh ngạc, hần vội cắt nghĩa :

— Anh quên chưa nói với em anh là nhiếp ảnh viên hữu danh. Anh đã tham dự nhiều cuộc triển lãm nhiếp ảnh trên thế giới và nhiều lần đoạt huy chương vàng. Anh chuyên về nghệ thuật khóa thân.

Nàng buông thông :

— Thế à !

Tường nàng ghen tuông, Sisumang biện hộ thao thao bất tuyệt :

— Anh hiểu rồi. Em không thích loại ảnh hở hang này... Em ơi, đừng mang thành kiến đối với

anh, tội nghiệp anh lắm. Khóa thân là bộ môn khó thành công nhất trong nhiếp ảnh. Cái khó trong việc chụp ảnh đàn bà trần truồng là làm cách nào để cao nghệ thuật thẩm mỹ và loại bỏ tư tưởng nhục dục. . .

‘ Em nhìn kỹ lần nữa xem. Anh tin là em đồng ý rằng người mẫu của anh có vẻ đẹp kín đáo trong sự lộ liễu.

Thu Thu chú ý nhất tới bức hình lớn treo chễm chệ giữa phòng. Đó là ảnh màu thiên nhiên, chụp bên giếng nước bạc và một thân cây kỳ lạ, rực rỡ hoa màu đỏ tươi.

Người mẫu trạc 17, 18, tóc xõa trên đôi vai trắng và tròn. Nàng đứng hơi nghiêng, nhìn về hướng đông, mặt nửa buồn nửa vui. Thân thể nàng đều đặn, ánh sáng ban mai vờn bóng trên bộ ngực căng cứng đầy khêu gợi.

Thu Thu bật hỏi :

— Ai hả anh ?

Viên đại tá Lào sa sầm nét mặt, Thu Thu biết lỡ lời, song trót nói ra nàng không còn cách rút lại.

Sisumang đặt ly rượu xuống bàn, luống mắt trở nên xa xăm và rầu rĩ.

Rồi đáp, giọng buồn bã :

— Em gái của anh.

Thu Thu lại gần, thấy người trong ảnh có nhiều nét giống Sisumang. Nàng buột miệng :

— Nàng đẹp ghê !

Sisumang thở dài ngao ngán :

— Đáng tiếc là không còn nữa. Em gái của anh đã chết. Chết lâu rồi. Chết giữa rừng già hoang vắng.

Biết gợi lại kỷ ức đau khổ của Sisumang, nàng đành nín thinh. Nếu không gặp may mắn, Thu Thu cũng chết giữa rừng già hoang vắng như em gái của Sisumang. Nàng ngồi yên trong ghế, mắt đăm đăm nhìn vào khoảng không vô tận.

Không khí trong phòng đột nhiên khó thở.

Sisumang phải pha trò :

— Em làm gì thế ? Để anh mở nhạc vui cho em nghe.

Thu Thu nâng ly rượu :

— Chúng mình sẽ uống thật say để mừng cuộc gặp gỡ thanh thú và kỳ dị này.

Mặt Sisumang sáng rực :

— Em nói đúng. Chúng mình phải uống thật say vì biết đâu ngày mai mỗi đứa đi một ngã.

Thu Thu cắt ngang :

— Anh đừng nói gở.

Sisumang cười gượng :

— Xin lỗi em. Anh nói không suy nghĩ. Tuy nhiên, chẳng hiểu sao từ khi gặp em, yêu em, anh chỉ nói gở suốt ngày. Làm nghề nguy hiểm như anh, thì sống chết là thường, nên anh không sợ chết. Anh chỉ sợ mất em mà thôi.

— Anh đừng lo. Em sẽ ở bên anh mãi.

Trong thâm tâm, Thu Thu lại có ý nghĩ khác. Con đường trước mặt nàng tối om như đêm trừ tịch, nàng không thể nhận ra phương hướng. Nàng cũng chưa dám nghĩ đến mai đây, hoàn thành công tác, sẽ đối phó với Sisumang ra sao.

Cố nhiên nàng không thể kết hôn. Nàng cũng không thể ở bên Sisumang mãi mãi. Song trong tương lai nàng cảm thấy khó quên được người đàn

ông có cử chỉ hào hoa, và thân hình cường tráng như Sisumang. Nếu trên thế gian không có Văn Bình, Sisumang xứng đáng là ý trung nhân của nàng.

Sisumang lặp lại :

— Em sẽ ở bên anh mãi ! Chà, lời nói của em mới chân thành và tha thiết làm sao ! Được em yêu thật tình thì chết anh cũng mãn nguyện.

— Lại nói bậy rồi.

— Anh nói thật đấy. Anh lo lắm em ạ.

— Tại sao anh lo ?

Sisumang định thuật lại vụ giết Bun vịch song lại nín lặng. Hắn không muốn người yêu bạn lòng. Hắn đã yêu nàng tới mực độ có thể nhảy vào đồng lửa, miễn hồ nàng sung sướng.

Thu Thu đứng dậy. Sisumang hỏi :

— Em về ư ?

Nàng đáp ngay :

— Vâng, xin anh, em về. Em vắng nhà từ sáng đến giờ rồi.

Tuy nói vậy, nàng chưa muốn về. Nàng chỉ sợ Sisumang lái xe đưa nàng về thì kế hoạch thất bại.

Nhưng Sisumang đã vô tình mắc bẫy :

— Ô, em quên lời hứa với anh đêm qua. Đêm qua, em hứa đi thăm khu vực Đổ...

Thu Thu reo lên :

— Ủa, suýt nữa em quên mất. Em xin lỗi anh nhé.

Sisumang cười duyên dáng :

— Thôi, để anh tha lỗi.

Hắn hôn nhẹ vào môi nàng. Nàng ngồi yên,

nghe rõ tiếng trống ngực của viên đại tá Lào đập thình thịch.

Nàng ngồi dựa vai hắn, đôi mắt mơ màng. Chéc xe phóng nhanh trên con đường quen thuộc. Tuy mới qua một lần, Thu Thu đã nhớ kỹ từng khúc rẽ, từng cột điện.

Con đường dần dần hẹp lại.

Cũng như đêm qua nàng chỉ nhìn thấy những tia sáng lơ mờ trong sương mù. Rồi rặng núi trùng điệp hiện ra sừng sững trước mặt. Dưới kùm pha xe hơi, nàng thấy sương mù trắng xóa như tấm vải khổng lồ tàn liệt người chết.

Sisumang cho xe vào khoảng tối rồi dừng lại.

Hắn cúi đầu sát tấp-lô xe hơi, vặn luồng sóng điện để mở cánh cửa bí mật của thạch động vào khu vực Đổ, khu vực bí mật nhất của Trung tâm KX.

Nàng liếc thật nhanh, và biết được tần số để mở cửa. Cánh cửa nứt ra, xe hơi chạy từ từ vào một khoảng trống bát ngát, lờ mờ thạch nhũ. Sisumang tắt đèn pha, đeo lên mắt cặp kính hồng ngoại tuyến có thể nhìn xuyên màn tối.

Thu Thu hỏi :

— Đêm qua, anh nói là có ba máy bay riêng loại lên thẳng như trực thăng, tại sao em chẳng thấy gì cả ?

Sisumang cười :

— Em thấy sao được vì còn phải mở một lần cửa bí mật nữa. Đây này, em nhìn kỹ.

Hắn ấn một nút khác bằng nhựa đen trên

máy thu phát thanh. Vừa ấn, hẳn vừa giải thích :

— Xe hơi của các sĩ quan chỉ huy ở đây đều gắn máy thu phát thanh đặc biệt. Nó có thể bắt các đài bá âm trên thế giới, đặc biệt là các đài bá âm của Liên xô.

Nó lại còn được dùng để truyền tin trong phạm vi Trung Tâm và để đóng mở các lối ra vào bí mật nữa. Tưởng em nên biết loại cửa này được chế bằng thép dày từ 5 đến 10 phân, cốt mìn phá không chuyên. Mỗi cửa tuân theo một làn sóng riêng. Đây là tần số để mở kho chứa phi cơ.

Thu Thu đã quen với nhiều loại máy móc điện tử tinh xảo mà cũng không ngăn được khám phục khi thấy lóe lên phía trước một làn sáng như chớp xẹt.

Sisumang vỗ về :

— Em đừng sợ. Làn chớp này báo hiệu cửa mở. Nào, em vào trong với anh.

Thu Thu đặt chân trên nền bê-tông nhẵn thín.

Hai bên đường, đèn ống tỏa ra ánh sáng mát mắt. Sisumang cầm tay nàng, giọng thân mật :

— Theo nội quy, người lạ không được bén mảng tới kho chứa phi cơ. Vì đây là phương tiện độc nhất mà cấp chỉ huy có thể xử dụng để rời Trung tâm. Vạn nhất địch chiếm được sân bay, hoặc phá hủy các phi cơ, ban giám đốc sẽ biến thành tù nhân.

Trước mặt Thu Thu, một dãy phi cơ nằm

thành hàng dài. Nàng nhận thấy toàn máy bay lên thẳng. Tưởng nàng mit đặc, Sisumang giải thích :

— Đây là trực thăng MI-6, được coi là lớn nhất thế giới (1). Nó có thể chở từ 70 đến 120 hành khách. Chỉ cần 3 trực thăng MI-6 là đi rần được hầu hết nhân viên ra khỏi rTung Tâm. Tuy nhiên, trong trường hợp nguy biến, các tướng lãnh không xử dụng MI-6 vì vận chuyển công kênh và chậm chạp. Em nhìn sang bên trái sẽ thấy ...

Thu Thu suyt reo lên một tiếng sững sốt.

Nàng dang đứng trước một loại phi cơ lên thẳng tối mật của không lực Số viết, mệnh danh là Turbolot (2). Từ nhiều năm nay, các cơ quan điệp báo Tây phương lưu tâm đặc biệt tới loại phi cơ trực thăng phản lực tân tiến và kỳ lạ này. Nàng hy vọng là nhân viên do thám Tây phương đầu tiên ngồi trong chiếc Turbolot, vượt qua vĩ tuyến 17...

Nàng dựa đầu vào ngực Sisumang, giọng lo lắng :

— Nghe anh nói, em phát lạnh người. Em có cảm tưởng là địch đang rình rập chúng ta.

(1) Tây phương gọi MI là Hook. Nó dài 21 th, cao 9th, phá 2 kỷ lục quốc tế, bay cao 2432th, chở nặng 10 tấn và bay cao 2400th chở nặng 12 tấn. Nó được dùng để vận chuyển quân đội và hỏa tiễn ở Nga xô.

(2) Loại trực thăng phản lực này do giáo sư Matviyev chế tạo, chạy bằng động cơ Mikulin RD-3. Phòng hoa tiêu được trang bị gắn giống như phi cơ khu trục Mig-17.

Sisumang cười an ủi :

— Dĩ nhiên. Nhưng em đừng sợ. Địch không hy vọng lọt được vào KX. Riêng anh chỉ ngại lão Hoàng.

— Lão Hoàng ?

— Em chưa nghe tên lão ư ? Ừ, em không biết cũng phải. Lão là tổng giám đốc diệp báo Nam Việt. Anh chưa từng gặp mặt lão, song được nghe thuật lại lão trạc 50 đến 70 tuổi, đời khi trẻ như người 40,45. Tờ chức của lão rất lợi hại. Lão quyết định làm việc gì là nhất quyết thành công bằng được.

Trên thực tế, ít khi lão thua. Dưới quyền lão thu dụng nhiều diệp viên đặc lực, vừa giỏi võ nghệ, vừa có nhiều mưu lược. Làng do thám, quốc tế thường ngán nhân viên của lão. Và ngán nhất là Văn Bình, số hiệu Z 28. Trên đời, có lẽ chưa ai đáng là đối thủ của hắn.

— Anh dạo sức với hắn lần nào chưa ?

— Chưa. Nghe nói hắn có bộ mã khôi ngô tuấn tú, và cường tráng như pho tượng đồng Hy Lạp. Không người đàn bà nào cầm cự lại hắn. Hắn chỉ liếc mắt đưa tình, và cười khẩy một tiếng là phụ nữ chết mê chết mệt.

— Riêng em thì không.

— Em làm anh rất hạnh diện. Tuy nhiên cũng nên đề phòng trước vì anh có cảm tưởng là hắn có bùa yêu. Cách đây hai năm, hai thiếu phụ Lào chuyên về diệp báo như anh, tên là nàng Leuam và nàng May, đã yêu hắn một cách điên cuồng đến nỗi ch t mất xác ở Vang Vieng, còn hắn lui về Sài Gòn ôm ấp những người đàn

bà khác. Anh phục tài hắn, song khinh bỉ lối sống sỗ khanh của hắn.

Thu Thu nín lặng, tuy trong thâm tâm muốn bào chữa cho Văn Bình.

Không riêng Sisumang, nhiều người khác đã chê trách Văn Bình đã mang ái tình vụn vặt và yếu mạng. Song có ở vào địa vị người gián điệp không biết sống chết lúc nào mới hiểu được thói yêu vợ vàng, liễu lĩnh, lung tung và hời hợt ấy.

Chàng không thể yêu doan chính và suy xét vì còn bồn phận nặng nề. Giữa tình yêu và bồn phận, chàng phải chọn bồn phận. Vì tình yêu là việc riêng của hai người, đàn ông và đàn bà, còn bồn phận lại liên quan đến phúc lợi và sinh mạng của hàng ngàn, hàng vạn đôi khi hàng triệu người trên thế giới.

Ngẫu nhiên Sisumang gọi tới người thanh niên kỳ dị mà nàng yêu say đắm.

Nàng yêu Văn Bình đầu nạng biết chàng còn nhiều mối tình khác. Sở dĩ nàng nặng lòng vì chàng vì tin tưởng chàng luôn luôn nhớ tới nàng, nhất là trong cơn nguy biến. Giờ đây, mỗi người một ngã, chàng vô võ một mình trong ngôi chùa cổ tịch mịch ở ngoại ô Vạn Trượng, còn nàng dẫn thân vào cảnh hiểm nghèo. . .

Tiếng nói của Sisumang kéo Thu Thu về thực tại :

— Anh được biết KGB treo giải thưởng rất lớn cho bất cứ ai bắt được tên Văn Bình. Vào khoảng một triệu đô la, nếu bắt sống. Chết, hắn được trị giá nửa triệu.

Thu Thu hỏi :

— Anh định tìm bắt Z. 23 không ?

Sisumang, giọng mơ màng :

— Trước kia thì có, từ ngày gặp em thì không, hoàn toàn không.

Thu Thu giật mình.

Nàng liếc nhìn Sisumang. Phải chăng hẳn đã phăng ra tung tích của nàng ?

Song hẳn đã nói tiếp, giọng bình thản :

— Trước kia, chưa yêu ai, anh thích sống cuộc đời hiem nghèo, coi thường cái chết. Song đến khi biết yêu, và được yêu lại, anh bỗng thấy thèm khát một nếp sinh hoạt yên ổn.

Nguyện vọng tha thiết của anh là được trở về bên giòng Cửu long giang, chiều chiều thổi khèn trong cái trại nhỏ, với em bên cạnh. Chúng mình sẽ có con. Chúng mình sẽ trồng cây ăn trái. Anh chán bộ quân phục đầy thuốc súng. Anh chán nghề gián điệp tàn bạo và chết chóc lăm rề.

Thu Thu không muốn kéo dài giây phút tâm tình thêm nữa. Nàng bắt đầu xao xuyến trước thái độ chân thành và tha thiết của viên đại tá Lào. Nàng bèn đổi đề tài :

— Bốn phía là vách núi, phi cơ bay ra khỏi Trung Tâm bằng lối nào, hả anh ?

Sisumang đập nhẹ vào vai nàng, giọng khôi hài :

— Anh biết rồi. Em định trốn về Vạn Tượng.

Tuy Sisumang nói đùa, Thu Thu vẫn chột dạ. Nàng trấn tĩnh bằng cái cười ròn tan :

— Anh đừng lo... Nếu em rời KX. nhất định

phải rủ anh theo. Em xin hứa với anh như vậy.

Thu Thu vừa nói ra những lời chân thật. Nàng không thể lợi dụng Sisumang thêm nữa. Nàng tự nguyện lời kéo hẳn về phe nàng, hoặc ít ra là tìm cách đưa hẳn ra khỏi Trung Tâm trước khi Tử thần giáng họa.

Sisumang cũng cười hồn nhiên :

—Ồ, anh nói chơi đấy mà ! Đề anh giảng em nghe. Cách chỗ chúng mình đứng 100 thước là ra đến miệng núi.

Rặng núi này rất cao, từ chân tới đỉnh chừng một ngàn thước. Song chúng ta đang ở trong hòn núi thấp nhất : chỉ có 200 thước bề cao. Phi công nổ máy, chạy một quãng ngắn rồi bay thẳng lên. Bên trên có sẵn một tầng đá nhẵn thín, trắng xóa, dùng làm sân bay riêng cho loại trực thăng đặc biệt này.

Ra khỏi thạch động, trực thăng có thể đáp xuống tầng đá, hoặc muốn bay thẳng thì men theo một thung lũng nhỏ.

Gió lạnh thổi vù vù.

Thu Thu ôm chặt cánh tay rắn chắc của tình nhân, miệng nói :

— Lạnh ghê ! Anh dẫn tới nơi khác đi.

Sisumang âu yếm :

— Thôi, để anh đưa em xuống khu vực Đỏ. Dưới ấy, khi hậu dễ chịu hơn nhiều.

Hai người lộn lại con đường cũ.

Sisumang lại lái xe vào lối đi quen thuộc, hai bên sáng ngời lan tinh.

Ngồi bên, Thu Thu nhìn hẳn bằng cặp mắt dăm chiêu. Nội đêm nay, nàng phải thoát thân. Nán lại đến mai, nàng và Lisa phải chết.